

deres første Periode en stor Arbejdsløshed, saaledes at de slet ikke ere i Stand til paa ordinær Maade at afhjælpe Nøden. Det kan kun gøres paa ekstraordinær Maade ved Hjælp af Bidrag fra Arbejderne selv, af Bidrag fra Kommunerne og af Bidrag fra Staten. Og da mene vi, at hvad Kommunerne i saa Henseende yde, bør Staten refundere dem med Halvdelen.

Jeg skal anbefale vort Forslag, saaledes som det foreligger. Men jeg vil selvfølgelig sige til Flertallet, at skulde vi mellem anden og tredje Behandling kunne enes om en anden Maade at komme de arbejdsløse til Hjælp paa straks og faa Staten til at yde Bidrag dertil, saa skal jeg yde mit Bidrag til, at et saadant Forslag kan gaa igennem, thi for mig kommer det ikke an paa, om Hjælpen ydes efter den Formel, som her er given, eller efter en anden, men kun paa, at de arbejdsløse faa den Hjælp, de trænge til. Det er det, der maa være Formaalet. Det er nødvendigt, og dertil bør alle yde deres Bidrag.

Stauning: Den Forhandling, der har været ført, har i høj Grad kunnet tyde paa, at det kun drejede sig om et akademisk Fremtidsspørgsmaal, som skulde løses. Man har omstændelig overvejet Problemerne, har talt om, at man skulde samle op i de gode Aar, ligesom Josef i Ægypten, man har talt om Samarbejde mellem Landbrugets og Købstædernes Arbejderorganisationer og om Iværksættelse af Arbejder ved Statens Foranstaltning til Sommer og videre frem i Tiden osv. Det er naturligvis alt sammen meget pænt og godt. Det er meget pænt og godt at tale om at sætte Arbejder i Gang til Sommer og om en Gang i Fremtiden at etablere et Samarbejde mellem Landbrugets og Byernes Organisationer for derigennem at udveksle Arbejdskraft. Men det virker utvivlsomt overfor den, der sulter hver Dag, som Ironi. Det virker overfor dem, der sulte og fryse, som Talemaader, der ikke kunne betyde ret meget for dem i det Øjeblik, hvor Nøden i frygtelig Grad hænger Tusinder af Hjem. Det forekommer mig, at her er en Sag, hvor man i nogen Grad kunde lade Følelsen raade, hvis man da var i Besiddelse af Følelse for dem, der lide Sult og fryse. Det er

ikke alene Tusinder af voksne Mænd og Kvinder, som lide Nød paa Grund af Arbejdsløsheden, men — og det synes jeg, der var Grund for Lovgivningsmagtens Repræsentanter til at erindre sig — under en Nødstilstand som den, der eksisterer i dette Øjeblik, er der Tusinder af Børn, der lide, Tusinder af Børn, som maaske gaa til Grunde paa Grund af Familieforsørgerens Arbejdsløshed, fordi han mangler Eksistensmidler til at holde Hjemmet oppe. Men under denne Forhandling og i de Forslag, Flertallet har stillet, er man yderst forsigtig med at give Udtryk for sine Følelser, yderst forsigtig med at give Plads for velvillige Følelser overfor de mange, der trænge til Hjælp.

Hvis det var saadan, at Arbejdsløsheden skyldtes de arbejdsløse selv, saa kunde der maaske være Grund til at straffe disse Mennesker. Men den Arbejdsløshed, der hersker i dette Øjeblik, skyldes blandt andet de samme Bankdirektører og de samme Byggespekulanter, som nødvendig gjorde den 10 Millioners Bankgaranti. Man straffede ikke dem, der fremkaldte og havde Ansvaret for det Bankkrak, der nødvendig gjorde Bankgarantien, og man vaager ogsaa fremdeles over dem, der længe holdt deres beskyttende Haand over Storsvindleren Alberti, en Person, der ved sin Virksomhed har bidraget til at forværre den Krise, vi befinde os i. Dem straffer man ikke, dem hjælper man fra Statens Side, men de 40,000 arbejdsløse med Familier, dem, der ikke selv ere Skyld i Nødstilstanden, de lide Straffen for det, andre Samfundsmedlemmer have etableret.

Det er utvivlsomt saaledes, som det allerede er nævnt, at den Arbejdsløshed, som vi i Øjeblikket befinde os i, bundes ikke i tilfældige Omstændigheder, men den bundes i selve de herskende Samfundsforhold, i den Spekulation og Jagt efter Kapital, som altid medfører Kriser. Vi have ikke en samfundsmæssig Produktion og Drift, og som Følge deraf indtræder der nu og da Arbejdsløshedsperioder, Perioder, i hvilke de arbejdsløse blive Ofre for det kapitalistiske Samfundssystem. Jeg synes derfor, at Samfundet som Helhed har en absolut Pligt til at hjælpe under saadanne Forhold, ikke alene til at hjælpe ved Henviisning til Kommunerne,